

Ὁ γενναῖοι Πορτογάλλοι,
μὲς' ὅτ' ἀλλας εὐτυχίας
ἢ θερμὴ ψυχὴ σας πάλαι
καὶ μὲ τὰς ταυρομαχίας.

Κι' ὅταν ταύρων μυκωμένων αἶμα ρέῃ κρουνηδὸν
εἶναι τέρψις καὶ τρυφὴ σας,
μὰ κι' ἔμεις σὺν ἀδελφοί σας
δοβιλέπομεν, ὡς λέγουν, τὸ Ταμίον ταυρηδόν.

Δὲν κυτᾶτε τῆς πομπαῖς σας, μήτε τὰ σαράκια σας,
μὰ μὲ τέτοια πολιτεία
θέλετε δημοκρατία...
συφορέλια καὶ φουρτοῦνα' στὰ καλαμοβράκια σας.

Καλὰ μοῦ λὲν οἱ Πορτογγαὶ
πῶς ἦσαν κι' εἶναι τοῦζορ γκαί,
καὶ χαίρουν φήμην Διαφῶν κι' εὐθόμην κουνενέθων
καὶ Γερουσίας μοναχὰ τοὺς λείπουν καφρενέθων.

Κι' ἐγὼ τῶρα σὺν πρώτος
τῶν Ρωμηθῶν Δὸν-Κιχῶτος
μὲ μὲ σκούφιμα φουθῶ,
γὰ τὸν Φράγκο λυσῶ,
καὶ πατάσω τὸ τέρας,
καὶ κτυπῶ τοὺς ἀέρας.

Σταθῆτε... ποῦ πάτε;
τὸν Φράγκο κτυπάτε
καὶ σκούφιμα σκορπάτε.
Τσακίστε νάνους,
δυνάστες, τυράντους,
κι' ἄς γίνουν κομμάτια
ποτήρια, κανάτια,
μπουκάλας, τσουκάλας, ἀγγεῖα δισώνυμα...
μαχαίρια πηροῦνια ποῖος ἔχει γι' ἀκόνημα.

Ἄς βρέμει ἔξαλλος φθῆ
κι' ἐν μύρτω χλοερῶ κλαθῆ
ὡς εἶδος ἐγχειρίδιον
ἄς κρύφωμεν χειρίδιον.

Καὶ σὺν ἔλθῃ Τριφθῶν
μμεῖσθε τὸν Ἀρμόδιον
καὶ τὸν Ἀριστογείτονα,
καὶ κλέβετε τὸν γείτονα.

Πλὴν σὰς λέγω, Πορτογάλλοι,
πῶς γὰρ τὸν ξανθὸν τὴν Ράλλη
φέστα' νάναμα μεγάλην.

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτον ἔλεγα μαζί μὲ τοὺς φιλάτους:
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς μὲ πίπιζες
τὸ Σύνταγμ' ἀνερρίπιζες
καὶ τοὺς θεσμούς τοῦ κράτους.

Σημεῖα προεσήμαναν τὴν ἀπειρὴν μεγάλην,
κι' ἕνας ἀνεμοστρόβιλος συμβολαῖος τὰ μάλα
ἐνέσκηφεν εἰς τὰς κλεινὰς κι' ἀσάρας σκουπιτὰ,
καὶ καμινάδες ἔπεσαν μαζί μὲ κεραμίδια.

Ἦλθεσ ἤλθεσ, χρυσομάλλη,
μὲ τὰ νέα σου τὰ κάλλη,
καὶ καθίνας ξαναφέλλαι:
τὸ Κορδόν, τὸ Κορδόν,
δοσ πάει καὶ τετόνει.

Τι λαὸς ἐκεῖνος ἦτο...
συνεκλόνισαν τὰ ζήτω
καὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,
καὶ' στὸ πλῆθος ἐπεφάνη
νέον σύμβολον κλεινόν,
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Τότε κι' ὁ ρεπουμπλικάνος, Πορτογάλλοι σφρηγιστοί,
πῶς θὰ πάρη τὸ τηγάνι καὶ θὰ πάη στὴ Βουλὴ.

Κι' εἶδα νὰ σηκώνουν χεῖρα
ὀπλισμένα μὲ τηγάνια
τὰ δικά σας τὰ ξεπτέρια,
τὰ δικά μας τὰ καπλάνια.

Μὲ τηγάν' οἱ νηοτικοί, μ' ἕνα παληοτήγανο
κι' ὅσοι δὲν πεινάνε,
ποῦ μὲ τὸ ἀπήγανο
ἔρκασιμένοι νάνα.

Μέσα' στὴν ἀναβροχιά,
μὲς' ὅτ' ἡν κακοστομαχιά
καὶ τὰ λόγια τὰ παχειά,
κι' ὁ Ρωμηθὸς κι' ὁ Πορτογάλλος σύμβολο τοῦ τώρα πιάνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Μὲς' ὅτ' οὐδὸς σάλου, μὲς' ὅτ' ἀχάια,
μὲς' ὅτ' ἀ νέα Καρναβάλια,
ποῦ τὰ φάλλον μασκαρᾶθων εἰλικύμπικες χοροί,
τὸ τηγάνι προχωρεῖ.

Καὶ γὰρ σὰς τοὺς Πορτογάλλους
καὶ γὰρ μὰς τοὺς καταγάλους
νέα σωτηρία φθάνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Ἐπὸν γαλάζιο τὸν αἰθέρα,
ὄτ' ἡν ἀσπράδα τοῦ χρονοῦ,
σ' ἔλα βλέπω πέρα πέρα
μὲ μαυριλὰ τηγανιστῶ.

Μὰ καὶ τοῦ Διδὸς ἡ κόρη
ρίχνει τὸ χρυσὸ της δόρου,
κι' ἔπλο της κι' ἐκείνη κἀνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Μὰς ἐπέβυσε καὶ πάλιν ρηγορεία κατὰ κόρον,
καὶ λαὸς μὲ πλῆθος νέων καὶ κορῶν τηγανηφόρων
ὄτ' ἡν Θεὰς τῆς Πολιούχου τὸν ναὸν ἀναρριχάται,
καὶ μαινώμενος βρυχάται
πῶς μ' ἔμας ἀσπροπροσώπους καὶ τοὺς Πορτογάλλους βγάνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Καὶ καμινάδες ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Συγγροφὸς τρανὸν διεβλίον,
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χιζότ' ἡν ζῶν ἔμπερικλείων,
μ' ἐπισόδια παντοῖα, μὲ σπουδὴν, μὲ πράγματα,
μὲ σοφὰ παρατηρήσεις καὶ σοφὰ διδάγματα.
Περιοπούδατον βιβλίον κι' ἔδηγος λαμπρὸς δι' ἔλους
μέσα' στῆς ζωῆς τὰς τρίβους τὰς δυσβάτους καὶ δυσκόλους.

Ἔργα τοῦ Βαλαμπερῶτος, τοῦ μεγάλου παιητοῦ
κι' ἄληθως περικλυτοῦ.

Τὰ συνέλεξε ἔδλαθεὸς ὁ φιλόσοφος υἱὸς τοῦ
μνημάτων παντοτεινὰ τέχνης ἀληθοῦς κι' εὐρῶστου.